

بیماری ام اس:

مالتیپل اسکلروزیس یا ام اس یکی از شایع ترین بیماریهای سیستم عصبی مرکزی است که شیوع آن روندی رو به رشد دارد. علت دقیق ام اس هنوز مشخص نیست ولی محتمل ترین علت بروز این بیماری در اثر تخریب غلاف میلین می باشد. وظیفه این غلاف احاطه و حفظ رشته های عصبی است و در انتقال سریع امواج عصبی و هماهنگی و نظم حرکات بدن نقش مهمی دارد. با تخریب این غلاف در بیماری ام اس، امواج عصبی از مغز به خوبی منتقل نمیشوند.

ابتلا به ام اس:

بیماری ارثی و مسری نیست ولی ژنتیک در آن نقش مهمی دارد. بیشتر مبتلایان بین ۲۰ و ۴۰ سال هستند و بیشتر آنها را زنان تشکیل می دهند. افراد زیر ۱۲ سال و بالای ۵۵ سال به ندرت به آن مبتلا میشوند. علایم ممکن است در افراد مختلف، متفاوت باشد.

انواع بیماری ام اس:

نوع عود کننده _ فروکش کننده

نوع پیشرونده _ اولیه

نوع پیشرونده _ ثانویه

نوع پیشرونده _ عود کننده

شایعترین نوع بیماری ام اس ، نوع عود کننده _ فروکش کننده می باشد. حدود ۷۵ درصد بیماران در این نوع قرار می گیرند که در این نوع، بیمار بطور ناگهانی دچار حملاتی می شود که يك یا چند قسمت از بدنش را درگیر می سازد. سپس بیمار بطور کامل یا اینکه تا حدود زیادی بهبود می یابد و بیماری تا حمله بعدی که اتفاق بیفتد پیشرفت نمی کند. حمله بعدی می تواند خیلی زود و یا این که سال ها بعد اتفاق بیفتد.

خطرناک ترین نوع بیماری ام اس ، نوع پیشرونده _ اولیه می باشد. که حدود ۱۵ درصد بیماران مبتلا به ام اس به این نوع دچار هستند. بیماران مبتلا به نوع پیشرونده _ اولیه بطور پیوسته حالشان بدتر می شود و در بین حملات حالشان هیچ گونه بهبودی نمی یابد و یا این که بهبودی اندکی دارند.

بیماران دچار ام اس نوع پیشرونده _ ثانویه ابتدا در نوع عود کننده _ فروکش کننده قرار دارند و در آخر نیز به نوع پیشرونده تغییر خواهند کرد. در طی ۱۰ سالی که از شروع بیماری می گذرد، حدود ۵۰ درصد بیماران که در ابتدا در نوع عود کننده _ فروکش کننده قرار داشتند در نوع پیشرونده ثانویه قرار می گیرند. در عرض ۲۵ سال حدود ۹۰ درصد بیماران که ام اس آنها در نوع عود کننده _ فروکش کننده قرار داشته است به نوع پیشرونده ثانویه تغییر خواهند نمود.

بیمارانی که به چهارمین نوع ام اس ، یعنی پیشرونده _ عود کننده مبتلا هستند از ابتدا دچار ضایعات پیشرونده ای هستند اما در طی آن دچار حملات حاد نیز می شوند که علایم آن ظاهر شده و بعد از مدتی از بین می رود. حدود ۶ تا ۱۰ درصد بیماران به این نوع از ام اس دچار می شوند. بیشتر این نوع در افرادی دیده می شود که بعد از سن ۴۰ سالگی به این بیماری مبتلا می گردند.

به غیر از این چهار نوع ام اس، پزشکان هم چنین نوع خفیفی از این بیماری را شناسایی کرده اند که اصطلاحاً به آن نوع "حسی خوش خیم" گفته می شود.

بیمارانی که به این نوع ام اس دچار هستند دچار حملاتی می شوند که فقط باعث از دست رفتن بینایی و یا حس های دیگر آن ها می شود. این علائم موقتی بوده و این نوع ام اس خیلی به ندرت باعث بروز ناتوانی های دائمی می شود. با این حال حملات آن می تواند همانند سایر انواع ام اس بصورت غیر قابل پیش بینی رخ دهد.

علائم ام اس:

علائم بیماری بسته به فرد، اینکه در کدام مرحله از سیر بیماری است و چه قسمتی از دستگاه عصبی درگیر شده متفاوت است. بعضی علائم ام اس عبارتند از:

۱. بی حسی
۲. خستگی
۳. ضعف و گر گرفتگی عضلات
۴. اختلالات بینایی
۵. عدم کنترل ادرار و مدفوع
۶. کاهش حافظه
۷. اختلال جنسی
۸. سرگیجه بی تعادلی
۹. اختلال در تکلم
۱۰. اختلال شناختی
۱۱. تشنج
۱۲. افسردگی

تشخیص ام اس:

باید توجه داشت علائم ذکر شده در بالا جنبه اطلاع رسانی دارد و تشخیص بیماری به عهده پزشک میباشد.

با توجه به علائم مشترک ام اس و برخی بیماریهای دیگر تست آزمایشگاهی و بالینی خاصی برای ام اس وجود ندارد. با این حال ام آر آی میتواند به تشخیص کمک کند.

داروهای ام اس:

کورتیکواستروئیدها: برای بهبود حملات حاد و کاهش طول دوره حملات گلاتیمراستات، میتوکسانترون، اینترفرون بتا: سیر پیشرفت بیماری را کند میکند. فینگولیمید: کند شدن مشکلات فیزیکی و کاهش حملات در فرم عود کننده ام اس سایر داروهایی که جهت درمان علامتی برای کاهش علائم ناشی از بیماری تجویز می گردد.